

บทที่ ๑

ทำยาวๆ ที่ก้าวเร็วๆ ตามปกติค่อยๆ ผ่อนช้าลง เมื่อเจ้าตัวรู้สึกว่าได้เดินอยู่เพียงลำพังในลานจอดรถของโรงแรมหรูใจกลางเมือง แต่เมื่อหันขวับกลับไปมองอย่างรวดเร็ว เขากลับพบแต่ความว่างเปล่า... เหมือนเช่นทุกครั้ง ชายหนุ่มกวาดตามองไปรอบๆ ด้วยสีหน้าปกติก่อนมุ่งหน้าตรงไปยังตัวโรงแรมอีกครั้ง ราวกับไม่สนใจในลางสังหรณ์แปลกๆ และสัญชาตญาณระวังภัยที่ผุดขึ้น

แต่เมื่อก้าวไปได้เพียงไม่กี่ก้าวหนุ่มลูกครึ่งก็หันกลับมาอย่างรวดเร็ว ถึงจะยังไม่พบใครเหมือนเดิม ขาวยาวๆ ก็เริ่มออกวิ่งอย่างรวดเร็วเพื่อไล่จับคนที่สะกดรอยตามเขาอยู่ ซึ่งเขาแน่ใจว่าคนคนนั้นกำลังวิ่งหนีหัวซุกหัวซุนเพื่อหาทางหลบเขาอยู่เป็นแน่!

ถึงแม้จะแน่ใจเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าระยะนี้ตนเองกำลังถูกใครบางคนสะกดรอยตามอยู่จริงๆ แต่การหลบหลังวิ่งไล่จับคนร้ายในครั้งนี้ก็ล้มเหลว เพราะทั่วทั้งลานจอดรถชั้นใต้ดินกลับมีเพียงเสียงฝีเท้าของเขาดังกึกก้องแต่เพียงผู้เดียว และไม่ว่าจะกวาดตามองหาทั้งชายทั้งชาวทุกชอกชอย ก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของสิ่งมีชีวิตแปลกปลอม

อื่นๆ นอกจากรถยนต์หรูจอดเรียงรายกันหนึ่ง

แต่แล้วจู่ๆ ประตูรถที่จอดอยู่ด้านข้างก็เปิดออกอย่างรวดเร็ว ทำให้คนที่ตั้งใจวิ่งอย่างเอาเป็นเอาตายกระโดดหลบแทบไม่ทัน พร้อมกับนึกเสียววาบที่เขาคงจะเป็นฝ่ายพลาดทำให้กับคนร้ายเสียเองแล้ว!

ทว่าเมื่อเห็นสีหน้าตกใจของหญิงสาวร่างเล็กที่กำลังจะก้าวลงจากรถ เขาก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก เพราะหญิงสาวดูเป็นสาวออฟฟิศธรรมดาๆ หาได้เหมือนคนร้ายในจินตนาการไม่ สายตาดตกใจของหญิงสาวเปลี่ยนเป็นความประหลาดใจในท่าทางการตั้งการ์ดพร้อมรับมือกับการจู่โจมของเธอเต็มที่ แต่เมื่อไล่สายตาขึ้นไปยังใบหน้าของอีกฝ่าย...

"ว้าย! พี่นาธาน... พี่นาธานจริงๆ ใช่ไหมคะ พี่นาธานจริงๆ ด้วย"

แล้วเขาก็ถูกจู่โจมจริงๆ แต่เป็นการจู่โจมด้วยเสียงแหลมปรืดและการกระโดดเข้าเกาะแขนของแฟนคลับอย่างที่เขาคุ้นเคยมานานนับสิบปี ตั้งแต่เริ่มดังในฐานะนักร้องลูกครึ่งไทย-อเมริกันที่หล่อเหลา เครื่องหน้าคมเข้มรับกันทุกส่วน เขาผู้มากับพลังเสียงคุณภาพไม่ด้อยกว่านักร้องอินเทอร์เน็ทกับเชื้อสายต่างด้าวที่มีอยู่ในตัว จนมาวันนี้เมื่อขึ้นเป็นนักร้องชายและนักแสดงอันดับหนึ่งของไทย เหตุการณ์เช่นนี้ก็กลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของนาธาน อินแกรมไปแล้ว

"พี่นาธานมาทำอะไรที่นี่คะ มางานอะไรคะ โอ๊ย! ดีใจจังที่ได้เจอตัวจริงสักที"

แฟนคลับตัวจริงร่ายยาวเป็นชุดอย่างรวดเร็วตามประสานตื้นเต้นดีใจ

"ขอลายเซ็น ขอถ่ายรูป โอ๊ย! ตัวจริงพี่หล่อกว่าในทีวีอีกอะ"

แม้ปากจะพร่ำพูดอย่างรวดเร็ว แต่เจ้าตัวก็ก้มลงควานหากระดาษปากกา กับโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าสะพายใบใหญ่ โดยไม่สนใจ

นักร้องหนุ่มที่ถอนหายใจยาวด้วยความโล่งอกระคนเสียดายที่ไม่สามารถเผชิญหน้ากับคนร้ายซึ่งเขาแน่ใจว่ามีตัวตนจริงๆ ไม่ได้คิดฟุ้งซ่านไปเองแน่ๆ

ทันทีที่นักร้องดังและแฟนคลับตัวจริงเดินหายเข้าไปในตัวอาคารโรงแรม ร่างในชุดกางเกงยีนและเสื้อยืดสีเข้มสองร่างก็ค่อยๆ คลานออกจากใต้รถตู้คันใหญ่ ไม่ไกลจากจุดที่นาธานหันกลับมาจับผิดในครั้งแรกมากนัก ร่างที่สูงกว่าก้มลงดูชายเสื้อที่เลอะน้ำมันเครื่องใต้ท้องรถแล้วก็หันมาจ้องร่างที่บางกว่าตาชุ่น โทษฐานที่ตั้งต้นติดตาม 'เป้าหมาย' อย่างใกล้ชิดเกินเหตุจนเกือบถูกจับได้ ทำให้ทั้งสองต้องรีบก้มลงซ่อนตัว

ร่างที่เล็กกว่ายิ้มเหยยอย่างสำนึกผิด ขณะลูบหัวที่เริ่มบวมจากการกระแทกกับใต้ท้องรถเมื่อถูกอีกฝ่ายผลักให้กลิ้งหลุนๆ เข้ามาหลบใต้ท้องรถตู้คันใหญ่ตอนที่นาธานเดินย้อนกลับมาดู ร่างที่สูงกว่าหันกลับไปมองตามหลังนักร้องหนุ่มอย่างมาดหมาย...ทุกอย่างพร้อมรอแค่โอกาสลงมือ!

เมื่อก้าวเข้ามาในห้องโถงหฺรของโรงแรม เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์มือถือของนักร้องหนุ่มก็ดังขึ้นทันที เขาหยิบขึ้นมาดูหมายเลขปลายสาย แฟนคลับสาวที่ยังรีบจำตามมาติดๆ สังเกตเห็นยิ้มน้อยๆ ที่ผุดขึ้นที่มุมปากขณะนาธานรับสาย

"สวัสดีครับคนสวย"

"ปากหวานอย่างนี้เองถึงได้มีสาวเดินตามต้อยๆ"

ชายหนุ่มเลิกคิ้วแล้วหันไปมองด้านหลัง จึงเห็นแฟนคลับสาวคนเดิมที่ยังคงเดินตามมาโดยไม่รู้ตัว เขาก็มหัวเป็นเชิงลากับอีกฝ่ายแล้วเดินเลี้ยวออกมา ทำให้แฟนคลับสาวไม่กล้าเดินตามมาอีก แต่

ก็ยังคงปักหลัก ใช้สายตามองตามต่อไปอย่างไม่ลดละ เมื่อพ้นระยะ
ได้ยินนกร้องหนุ่มจึงพูดต่อ

"ว่าแต่รู้ได้ไงเนี่ย อยู่แถวนี้ละลิ"

"ใครบอก ทารามีพรายกระซิบต่างหาก"

นาธานหันไปมองสำรวจรอบๆ แล้วก็เห็นร่างที่มีความสูงเหนือกว่า
สาวไทยโดยปกติก้าวเข้ามา แม้จะมีความสูงเกือบร้อยแปดลิบเซ็นต์
แต่ธารา เจมส์หรือทারা สาวลูกครึ่งอเมริกันก็ไม่ได้แก้ง้างขัดตา
ตรงกันข้าม เธอกลับตรึงตาผู้พบเห็นด้วยใบหน้าที่รูปหัวใจ ดวงตาใหญ่
ยาววรีที่สดใสมีชีวิตชีวา จมูกโด่งรับกับริมฝีปากบางสวย และเมื่อเธอ
เดินยิ้มเข้ามาทอดกอดทักทายกับชายหนุ่มที่มีความหล่ออย่างหาตัวจับยาก
พอกัน ภาพของคนทั้งสองจึงดึงดูดสายตาของทุกคนในบริเวณนั้น
แม้กระทั่งนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกลุ่มใหญ่ที่ไม่รู้ว่าทั้งคู่เป็นดารา
ชื่อดังของไทยยังพากันหยุดคุยเพื่อหันมามองคู่ที่สมกันราวกับ
กิ้งก่องใบหยกนี้

หลังจากถูกกอดทักทายตามธรรมเนียมฝรั่งในแบบที่หญิงสาว
คุ้นเคยอย่างไม่ทันตั้งตัว นาธานก็รีบถอยออกจากอ้อมแขนเนียน
ขาวผ่องอย่างนุ่มนวลพลางบ่น

"ทารานี้จริงๆ เลย บอกตั้งกี่หนแล้วว่าอย่าทักทายกันอย่าง
สนิทสนมขนาดนี้ ก็รู้ว่าคนไทยเขาไม่ทำกัน ถึงได้มีข่าวว่านายกัน
ไม่รู้จบอย่างนี้"

"เต๋อล้านปี บลาๆๆๆ ก็บอกนักร้าวไปว่าครึ่งที่เป็นอเมริกัน
ของเราสองคนกำลังทักทายกัน เสร็จแล้วก็ขอให้ครึ่งที่เป็นไทย
ทักทายกัน" หญิงสาวยกมือไหว้อย่างชดช้อยและพูดต่ออย่างแจ่มชัด
"สวรรค์คะพี่นาธาน ไปไหนมา กินข้าวหรือยัง สบายดีไหมคะ"

เมื่อเห็นรอยยิ้มหวานและท่าทางที่เอามือมาประสานกันราวกับ
นางงาม นาธานก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้

"เราเนี่ยนะ... ดีแล้วล่ะที่เปลี่ยนใจมาเป็นดาราแทนที่จะไปประกวดนางงาม เดี่ยวจะทำให้เขาเสียสถาบันกันหมด"

แทนที่หญิงสาวจะพูดโต้ตอบอย่างรวดเร็วเหมือนเคย เธอกลับยังสวมบทนางงามด้วยท่ายืนไขว่เท้า มือทั้งสองข้างประสานกัน ยึดตัวอย่างสง่าพรั่งเอยอย่างเข้มแข็ง

"อย่าพูดอย่างนั้นสิคะคุณพี่นาธาน ทุกวันนี้คุณป้าละไม่ยังบ่นเสียตายที่ไม่ได้เป็นพี่เลี้ยงดิฉันอยู่เลย ดิฉันก็เลยบอกไปว่าไม่ต้องเสียใจ เพราะถึงจะไม่ได้เข้าประกวดนางงาม แต่ดิฉันก็ยังรักเด็กและพร้อมจะช่วยเหลืองานสังคมสงเคราะห์อย่างเต็มที่ที่สุดความสามารถ"

เธอตอบท้ายคำพูดด้วยการฉีกยิ้ม ยกมือขึ้นโบกซ้ายขวาเหมือนที่นางงามชอบทำกันบนเวที ทำเอานักร้องหนุ่มหัวเราะก๊ากออกมาทันที นางงามสาวจึงหลุดหัวเราะซ้ำออกมาเช่นกัน

"เราเนี่ยจริงๆ เลย"

นาธานบ่นพลาบงสายหน้า เขามองไปยังสาวสวยตรงหน้าแล้วก็อดยิ้มอย่างเอ็นดูไม่ได้

เขาเริ่มสนิทกับเธอมาได้สักพัก เมื่อเธอได้เป็นนางเอกสาวหน้าใหม่ที่มาร่วมแสดงละครเรื่องล่าสุดกับเขา ด้วยความที่เป็นคนร่าเริงสนุกสนาน เปิดเผยและเป็นกันเอง เธอจึงมีเรื่องราวมาชวนเขาคุยได้ไม่หยุด แม้จะไม่ได้ตั้งใจแต่ก็ดูเหมือนว่าทั้งคู่จะสนิทสนมกันจนเริ่มเป็นข่าว 'รักในกองถ่าย' ขึ้นมาเสียแล้ว

แต่น่าแปลกที่ครั้งนี้เขาไม่ได้ตีตัวออกห่างจากคู่กรณีที่ดีตกเป็นข่าวด้วยกันเหมือนทุกครั้ง เขาเองก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าเพราะเขารู้สึกสบายใจที่มีเธอเข้ามาเป็นเพื่อนสนิทที่คอยโทรหา ihn คุยกันอย่างสนุกสนาน หรือเพราะเขากำลังต้องการใครสักคนเพื่อเป็นหลักยึดแห่งใหม่แทนที่เธอคนนั้น... เธอที่ทิ้งเขาไปเมื่อสองปีก่อน...

"ไปกันเถอะคะ เดี่ยวจะสาย"

คำชวนจากคนตรงหน้าทำเอานาธานที่เพิ่งหลุดออกจากห้วง
ความคิดกะพริบตาปริบๆ อย่างงงๆ

"เดี๋ยว...จะลากพี่ไปไหนกัน"

"อ้าว! พี่นาธานมางานของเจ คอร์ปไม่ใช่หรอคะ"

"ใช่ เพราะพี่เป็นนายแบบโฆษณาให้เขาอยู่ แต่เราละ ย่าบอก
นะว่ามาเป็นนางแบบโฆษณาให้เขาเหมือนกัน"

"เปล่าคะ ทาร่าเป็นพิธีกรในงานเปิดตัวโฆษณาชิ้นใหม่ี่ต่างหาก"
หญิงสาวยิ้มกว้างแล้วเข้ามาคล้องแขนฝ่ายชายอย่างร่าเริง "ไปกันเถอะ
คะดาร์ลิ่ง! ปานนี้ที่ทีมงานคอยกันแยะแล้ว"

นาธานมองแขนขาที่เกี่ยวรัดแขนเขาแน่น แล้วก็ได้แต่ส่ายหน้า
ยอมแพ้กับความมั่นใจของแม่สาวคนนี้จริงๆ

ภาพสองหนุ่มสาวที่เดินควงกันตรงไปหน้าลิฟต์ทำเอาแฟนคลับ
สาวที่ยังคงแอบยืนมองทำหน้าหงิก ถอนใจยาวด้วยความเสียใจพลาง
คิดว่าข่าวในหน้าบันเทิงทุกฉบับที่ว่าทั้งคู่กำลังคบกันอยู่นั้นคงจะจริง
เสียแล้ว

โธ่! พี่นาธานสุดเลิฟกำลังมีความรักจริงๆ หรือนี่ แถมยังรักกับ
สาวที่สวยชะชนาดนั้น ฮืม! ไม่อยากยอมเลย แต่แพ้อะ แพ้หลุดลุ่ย
เลยด้วย...

แต่หากแฟนคลับสาวที่กำลังนึกเสียใจคิดว่านาธานกำลัง
ตกหลุมรักธาราได้มาเห็นสายตานั้นก็ร้องหนุ่มมองด้านหลังหญิงสาว
คนหนึ่งอยู่เงียบๆ ตามลำพังแล้วละก็ เธอคงจะต้องรีบออกไปประกาศ
แก้ข่าวแทนเขาทันทีว่าเขาไม่ได้รักธาราสาว แต่เขายังรักฝังใจกับ
นางแบบโฆษณาที่เคยร่วมงานกันเมื่อสองปีก่อนต่างหาก

แม้จะอยู่ที่ท่ามกลางทีมงานฟรีแลนซ์หลายคนี่ 'สามเกลอ
โฆษณา' จ้างมาช่วยงานเปิดตัวแคมเปญโฆษณาเครื่องสำอางชิ้นใหม่

ของเจ คอร์ป แต่ภาพด้านหลังของหญิงสาวที่กำลังยืนสั่งงานอยู่ท่ามกลางทีมงานในห้องจัดเลี้ยงก็ดูโดดเด่นดึงดูดสายตาของนาธานทันทีที่ก้าวเข้ามา

เหมือนกับทุกครั้งที่เขาต้องพบเธอ แม้จะไม่ได้ตั้งใจ แต่ราวกับเธอมีแม่เหล็กดึงดูดสายตาของเขาให้ต้องมองเห็นเธอก่อนใคร ที่น่าโมโหยิ่งกว่านั้นก็คือแม้แต่ภายในใจของเขา ภาพเธอก็ยังคงเด่นชัด แม้ว่าเขาจะไกลห่างจากเธอมากเพียงใด *อา...บุญญา*

หนึ่งปีในอเมริกาแม้จะประสบความสำเร็จด้านการศึกษาวาดเอ็นจิเนียรด์ที่ตั้งใจไว้ แต่ในเรื่องของหัวใจเขากลับล้มเหลวโดยสิ้นเชิง ทั้งที่ตั้งใจเต็มที่ที่จะตัดใจจากเอเจนซี่สาวผู้เป็นเหมือน 'บ้าน ' ที่คนหลงทางอย่างเขาโหยหามาตลอด แต่เมื่อกลับมาเผชิญหน้ากันอีกครั้งในฐานะเดิม...เอเจนซี่โฆษณากับนายแบบ ภาพที่เริ่มจะเลือนไปในความรูสึกกลับยังไม่จางหายไปอย่างที่หวัง

เลี้ยวหน้างานที่ดูจะเปล่งปลั่งขึ้นกว่าภาพในใจของเขาหันมาคุยกับทีมงานด้านข้าง ทำให้เห็นหน้าห้องที่ดูขึ้นไม่มากนัก แต่ก็แสดงชัดถึงชีวิตน้อยๆ ที่กำลังเติบโตขึ้นในครรภ์ของเธอ หนึ่งปีที่อเมริกาและหนึ่งปีที่คอยหลบหน้าในเมืองไทยทำให้เขาเคืองคว้างยิ่งกว่าเคย ผิดกับเธอที่สร้างบ้านอันอบอุ่นของตนเองได้สำเร็จ แต่น่าเศร้าที่บ้านของเขากลับล้มหายจนกลายเป็นแค่ภาพฝันที่ไม่มีวันเป็นจริง

ถึงเขาจะพยายามทำตัวให้ยุ่งตลอดเวลาด้วยการรีบทำอัลบั้มใหม่ทันทีที่กลับมาและรับงานละครหนักขึ้นกว่าเดิม แต่เมื่อมีเวลาว่างเขากลับบังคับใจให้เลิกคิดถึงเธอไม่ได้เสียที ที่แยยิ่งกว่านั้นคือเมื่อรู้ว่าเจ คอร์ปให้โอกาสเธอกลับมาทำโฆษณาอีกครั้ง เขาก็ยอมมาเป็นนายแบบโฆษณาให้อย่างง่ายดาย

เอเจนซี่สาวเริ่มเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วไปยังหน้าเวที สายตาไม่รักดีของเขาก็ยังคงมองตามเธอไปเช่นเคย จนเมื่อบุญญาสะดุด

รักสามัญประจำใจ

14

เข้ากับกล่องใหญ่ข้างทาง ร่างกายของเขาก็ยังมีปฏิกิริยารวกับจะเข้าไปรับร่างบางนั้นไว้โดยไม่คำนึงถึงระยะทางที่ห่างกันสุดมุมห้อง แต่คนที่โวกว่าคือกระบี่ เขาพุ่งตัวเข้าไปรวบร่างปุกฤษญาไว้ได้ทันก่อนที่เธอจะล้มลง

นาธานถอนใจเบาๆ แม้จะโล่งใจแต่ก็รู้สึกเจ็บแปลบอยู่ลึกๆ ตอกย้ำความจริงกับตนเองว่ากระบี่ต่างหากคือผู้มีสิทธิ์ปกป้องปุกฤษญา และลูกที่กำลังจะเกิดมาของเขา ภาพของสามีที่ประคองภรรยาไปนั่งอย่างทะนุถนอมและยังทรุดตัวลงนวดข้อเท้าข้างที่เธอเจ็บให้ อย่างนุ่มนวลทำให้เขาปรารถนาจะได้ทำหน้าที่นั้นแทน แต่เมื่อเห็นแววตาเปี่ยมรักที่ทั้งคู่ถ่ายทอดให้กันเขาก็รู้ว่าไม่มีทางที่เขาหรือใครจะเข้าไปแทรกกระหว่างกระบี่และปุกฤษญาได้อีกเลย

"อย่ามองคุณปุกฤษด้วยสายตาแบบนี้ให้คุณแม่เห็นเข้าล่ะ เดี่ยวคุณปุกฤษจะเดือดร้อน"

เสียงเย็นชาของชายหนุ่มดังขึ้นข้างตัว นักร้องหนุ่มปรายตามองอีกฝ่ายที่เดินมาหยุดยืนเคียงกัน เขานึกแล้วไม่ผิดว่าเจ้าของเสียงวอนหาเรื่องเช่นนี้จะต้องเป็นศาสตร ลูกชายคนเดียวของคุณเกตุ เจ้าของกลุ่มบริษัทเจ คอร์ปที่ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคหลากหลายชนิด

...นี่เราบ้าหรือเปล่านะ หรือเป็นพวกมีความสุขที่ได้จมอยู่กับความทุกข์

นักร้องหนุ่มยิ้มหยันให้กับความโง่งมของตัวเองที่ยังตกปากรับคำมาเป็นนายแบบโฆษณาให้กับเจ คอร์ปภายใต้การทำงานร่วมกับสามเกลอโฆษณาอีกครั้ง มันไม่ใช่แค่การเผชิญหน้ากับอดีตคนรักและชายที่แย่งเธอไป หากยังเป็นการร่วมงานกับฝันร้ายในอดีต คุณเกตุ เจ้าของอาณาจักรเจ คอร์ป ตัวการที่พรวดแม่ไปจากเขา!

"เราจะมองคุณปุกฤษยังไงก็ไม่เห็นจะเกี่ยวกับแม่ของนายเลยนี่" นาธานตัวดีเสียงตอบอย่างหงุดหงิด ยิ่งทำให้อีกฝ่ายสนุกกับการสนทนา

มากขึ้น

"ซินนายพุดอย่างนี้ให้ได้ยิน คุณป้าสุดที่รักของนายก็เสียใจแย่นะสิ นายไม่รู้หรือไงว่าแม่เราห่วงนายขนาดไหน"

นักร้องหนุ่มยิ้มหยันให้กับความเป็นห่วงนั้น "ไม่ต้องมาสนใจเราหรอก ระวังแต่ตัวนายให้ดีเสียก่อนเถอะ"

"เราจบเรื่องคุณบุญเรียบร้อยตั้งแต่วันที่เรอบอกว่าจะไปอเมริกา กับนายเมื่อสองปีก่อนโน้นแล้ว จะมีก็แต่นายนี้แหละที่ยังจับไม่ได้ซะที" ศาสตรียิ้มเยาะพร้อมกับสายหน้า "น่าสมเพชชะมัด"

"นี่นาย!"

อารมณ์ที่ถูกยั่วยู่ทำให้นาธานลืมหัด หันไปคว้าคอเสื้ออีกฝ่ายดึงเข้ามาหาตัวอย่างแรง แม้จะถูกนักร้องหนุ่มจ้องอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ แต่รอยยิ้มกวนก็ยังไม่หายไปจากใบหน้าของศาสตรา

"ต๋อยเราที่นี่จะดีหรือ ไว้ค่อยนัดกันตอนว่างๆ ดีกว่าไหม"

ถึงจะพุดอย่างใจเย็น แต่อีกฝ่ายกลับยิ่งกำคอเสื้อซี่ตของเขาแน่นเข้า อាកารหยอกเย้าจึงถูกแทนที่ด้วยสีหน้าเคร่งดั่งที่ทุกคนคุ้นเคย

"มีสติหน่อยสิ อย่าทำให้คุณบุญเดือดร้อน รู้ไหมว่ากว่าคุณบุญจะกลับมาขึ้นที่จุดนี้ได้ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ แล้วถ้าคุณแม่มาเห็นเราในสภาพนี้ คุณบุญก็คงจะไม่ได้งานจากเจ คอร์ปอีกแน่ นายอยากให้เป็นอย่างนั้นหรือ"

แววตาของนักร้องหนุ่มสงบลงเมื่อได้ยินคำเตือนนั้น แต่ก็ยังไม่ยอมปล่อยมือง่ายๆ เขายื่นหน้าเข้าไปกระซิบเสียงดู

"ถ้าฉันนายเองก็เลิกยุ่งกับเราเสียที ไปให้ไกลๆ เลยจะดีที่สุด"

จบคำก็ผลักอีกฝ่ายออกไปไม่เบา

"งั้นนายก็ต้องเลิกมองคุณบุญอย่างเจ็บปวดเหมือนจะเป็นจะตายอย่างนี้เสียที มันน่าสมเพช ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น มีแต่จะยิ่งทำให้เรื่องที่กำลังไปได้ดีเลวร้ายลง คุณบุญไม่ได้รักนาย เขารักนายซุน

พ่อของลูกเขานู่น นายต้องตั้งใจให้ได้เสียที" ศาสตรกระซิบตอบอย่าง
ดุัดนพอกัน

สีหน้าของนักร้องหนุ่มเจ็บปวดขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินคำกล่าว
ตรงๆ นั้น ทำเอาคนพูดรู้สึกสงสารรูปขึ้นมา ทว่าจู่ๆ นาธานก็หันมา
จ้องหน้าเหมือนนี่ก็อะไรออก เขาเค้นคำถามออกมาอย่างเจ็บปวด

"นายตั้งใจละสี นายตั้งใจให้คุณบุญจ้างฉันมาเป็นนายแบบ
โฆษณาอีกครั้ง...ใช่ไหม นายตั้งใจใช่ไหม"

"ใช่ เพราะนายเหมาะสมกับบทนี้มากที่สุด และก็ถึงเวลาที่นาย
จะต้องเผชิญหน้ากับคุณบุญตรงๆ ไม่หลบหน้าเธอเหมือนที่ผ่านมาอีก"

"ทำไม...นายทำอย่างนี้ไปทำไม!"

"เพราะมันถึงเวลาที่นายจะต้องก้าวผ่านเรื่องนี้ไปให้ได้เสียที
แล้วไงละ เผชิญหน้ากับมัน แล้วก็ยอมรับความจริงซะ นายจะได้ใช้
ชีวิตต่อไปโดยไม่ต้องยึดติดกับอดีตอีก"

"อดีตตั้งไหนเธอ..."

ภาพนาธานที่หลับตาลงอย่างเจ็บปวดทำเอาศาสตรใจหายวูบ
นึกดำตัวเองในใจที่พรั่งปากพูดในสิ่งที่ไม่ควรพูดอย่างที่พูดออกไป
เขาไปแตะบาดแผลที่ฝังลึกเรื้อรังของนักร้องหนุ่มเข้าจนได้

"เมื่อไร..." นาธานลืมหูลืมตาขึ้นถามอย่างโกรธจัด "เมื่อไรนายจะเลิก
ยุ่งกับเราเสียที!"

"ถ้านายมองคุณบุญแบบเพื่อนได้เมื่อไร เราจะเลิกยุ่งกับนาย
ทันที"

ทั้งคู่พาดพันกันด้วยสายตาดูครู่หนึ่ง จู่ๆ ศาสตรก็โดนของแข็ง
กระแทกเข้าที่สะโพกอย่างแรงจนต้องร้องอุทานออกมาอย่างเจ็บปวด
เขาหันขวับไปดูที่มาอย่างรวดเร็ว แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อสบเข้ากับ
ตาขุนขวางของพนักงานโรงแรมที่เป็นผู้เซ็นโต๊ะจะจัดเลี้ยงเข้ามาชนเขา
อย่างจัง รวากับกำลังโกรธจัดที่เขามายืนขวางทาง ทั้งๆ ที่ห้องออก